

Vastentijd 2022 - Leven in de goddelijke Barmhartigheid met de heiligen van de Karmel

(Lc 15, 1-3.11-32) NBV21

Alle tollenaars en zondaars kwamen Hem opzoeken om naar Hem te luisteren. Maar zowel de farizeeën als de schriftgeleerden zeiden morrend tegen elkaar: 'Die man ontvangt zondaars en eet met hen.' Jezus vertelde hun toen deze gelijkenis: ...Iemand had twee zonen. ...

1. Luisteren naar het Evangelie

DE ERVARING VAN DE BARMHARTIGHEID : EEN WEDEROPSTANDING !

Hij was dood - hij leeft! **Gods barmhartigheid brengt ons weer tot leven!** Het christelijk leven is de ervaring van zo'n pad, ze wordt op dit pad uitgezet. Ze geeft zowel zin aan het leven door openheid, verlangen en ervaring van een terugkeer uit de dood, maar ook een in gang zetten, zoals we het aanschouwen in het hart van de ontmoeting tussen Jezus en de Samaritaanse vrouw (Joh 4). Deze vrouw is verlost van de behoefte aan uiterlijke vervulling. Ze verwelkomt in haar ontmoeting met Jezus de belofte van zijn aanwezigheid voor elke dag en gaat op weg om de inwoners van haar eigen dorp te ontmoeten om al haar ervaringen uit het verleden, in het bijzonder haar relaties met hen, op Jezus te richten. De ervaring van barmhartigheid decentraliseert ons van onszelf om de realiteit van de altijd aangeboden liefdesgemeenschap met Jezus te verwelkomen, wat er ook moge gebeuren. **Wat we ervaren, wordt wat we worden uitgenodigd om aan te bieden.** We zullen zo toelaten door deze gave om onszelf daadwerkelijk aan te bieden, en hierdoor **onzelf meer te verwelkomen als een innerlijke ruimte waar Jezus leeft**, waar zijn liefde wordt geopenbaard en door ons heen gaat.

Op dit pad zijn we soms erg gevoelig voor ogenschijnlijke, maar zeer krachtige obstakels: onze fouten, onze zwakheden, onze zonden, onze machteloosheid, onze dwalingen, maar ook onze beproevingen en ons lijden. Deze verontrustende en kwetsende realiteiten zijn in feite een springplank waarmee we voortdurend moeten instemmen om vanuit hen ons verlangen naar het nieuwe leven te verdiepen. Deze obstakels beloven ons geen kastijdingen, veroordelingen, afwijzingen van God. Ze zijn de

plaats van een concrete confrontatie om ons wakker te maken voor het opgaan van een ander licht, om de hoop op een opstanding te consolideren en te verdiepen, vooral om ons erom te laten vragen aan degene, die alleen het ons vrijelijk geeft: Jezus. Het is door in het hart van onze verslaafdheden ervoor te kiezen, zelfs maar heel pover te vertrouwen op de kracht van de barmhartigheid, dat we in zekere zin al bevrijd zijn. **Bevrijding bestaat in de innerlijke groei van deze vertrouwensbeweging in Jezus.** Hoe meer de keuze van vertrouwen onze dagen bevoeit, des te meer bevrijdt de barmhartigheid in de persoon van Jezus ons van onszelf en laat hij ons de vreugde binnengaan om bemind te worden, totaal om niets.

HET VERTROUWEN OP DE BARMHARTIGE VADER

Dit is de reis van de verloren zoon. Aan het begin van het avontuur heeft hij alleen oog voor wat hem uiterlijk zou kunnen vervullen: de bezittingen van zijn vader. De schenker ziet hij niet! Nochtans zijn in de handen van de vader de goederen één, want wat hij geeft staat altijd in dienst van de gemeenschap van personen. Wanneer we gevangen zitten in een valse manier van soorten goederen te bezien, lopen we het risico ze te verdraaien door ons misbruik. **We vergeten zowel de schenker als de reden waarom de goederen aan ons worden toevertrouwd!** Voor de gemeenschap en het verdelen! De jongste zoon wil zichzelf voeden door de goederen van de vader te verkwisten. De vader weet niet wat hij moet geven en [heeft] zo'n vertrouwen in de kracht van het geschenk dat hij het verzoek van zijn zoon niet weerstaat. Hij geeft alles, aangezien de oudste zoon dan ook zijn deel krijgt en hij zal het heel snel vergeten! De vader is arm omdat hij deelt!

De verloren zoon vertrekt dus in de illusie dat het gebruik van de goederen hem zal bevredigen. Bovendien doet hij het zonder dankbaar te zijn met degene die ze hem geeft: hij doet wat hij wil zonder rekening te houden met zijn relaties. Maar hoe meer hij in dit mechanisme stapt, des te meer wordt zijn verlangen onvervuld! **Afgezien van een relatie met de gever, worden goederen extern geconsumeerd** omdat ze niets zeggen over de gever. Ze worden in feite verslonden en hoe intenser het verslinden, hoe minder we echt tevreden zijn. Het is het vat van de Danaïden dat meer en meer opengaat al naargelang men erin stopt. **Door zichzelf van buitenaf te vullen, groeit er een innerlijke leegte.**

En zie hier dan de zoon, die alle uiterlijke goederen heeft verloren en die met varkens communiceert - een onrein dier bij uitstek voor een jood! Inderdaad, hij woont hun maaltijd bij en niemand geeft hem wat hem echt zou kunnen doen leven. Hij heeft niemand; hij kan niemand meer vertrouwen; hij is dus dood. Maar op de bodem van zijn verlies, **op de bodem van het graf, rijst de barmhartigheid op die hem helemaal beneden verwelkomt.** Het wordt gesymboliseerd door het johannesbrood, inderdaad het voedsel van de varkens. Als johannesbrood dan al onreine dieren voedt, worden ze in de oudheid ook gebruikt om edele metalen te wegen, zoals het goud! Het kostbaarste is discreet aanwezig op de bodem van de afgrond. Wat de dieren voedt die door God zijn geschapen, zal de plaats van een ommekeer worden.

Het johannesbrood dat de zoon niet eet, wekt in hem een diep gemis; en hier is de dageraad van het nieuwe leven. Hij overweegt het gemis in hem en dit gemis wekt een aanwezigheid op: die van zijn

vader. Zeker, zijn zicht is nog steeds troebel: hij ziet hem als een baas die zijn maag zal vullen. Maar dat maakt niet uit, want alleen de vader heeft de gebaren om zijn zoon voor iets anders open te stellen. Troebel zicht of niet, zijn blik wendt zich tot zijn vader en dat is voldoende om zich zonder uitstel in zijn armen te bevinden! Geen enkel verwijt! Een knuffel! De vader onderbreekt zijn zoon als hij zegt dat hij het niet meer waard is om zijn zoon genoemd te worden. Alle daden van de vader doen de relatie herleven, zoals blijkt uit de overhandiging van de mooiste kledingstukken. De vader vergelijkt zijn kinderen niet, elkeen is altijd de mooiste, de meest beminnelijke, het centrum van zijn vreugde en van het feest. Hoe moeilijk is het voor ons om zo'n licht binnen te gaan!

De oudste zoon is ook buiten. Voor hem is zijn vader al een baas en zijn zicht is ook troebel. Zoals hij de jongste [ontving], gaat de vader ook hem halen! Hij komt ons allemaal halen! Laten we hem om de genade vragen om ons te laten omhelzen door zijn inborst van barmhartigheid!

2. Bidden met de offerande aan de Barmhartige Liefde van Thérèse van Lisieux

Zoals we vorige week samen beleefd hebben met de heilige Jan van het Kruis, gaan we dit keer in gebed met Thérèse van Lisieux die zich zo kon uitdrukken: «*Aan mij heeft hij zijn oneindige barmhartigheid geschonken*». Ze is echt de heilige van de Barmhartigheid! Haar offerande aan de barmhartigheid in 1895 is de rijpe vrucht van een heel heiligheids-traject. Het getuigt van het werk van Jezus in haar en kan ons daarom helpen te ontdekken wat Jezus ook in ons leven doet.

Thérèse bood zich dus aan de barmhartigheid aan tijdens de mis van het hoogfeest van de Heilige Drie-eenheid op 9 juni 1895. Ze schreef deze offerande pas toen ze toestemming kreeg om het door te geven aan anderen om het met hen te beleven. Dit is wat er de volgende dagen gebeurde met enkele van haar Karmelietenzusters. Het is deze ervaring van het aanbieden van zichzelf met anderen die haar zal doen besluiten om de tekst van haar offerande te laten valideren door een theoloog. Daarom is het essentieel wanneer we ervoor kiezen om ons met het gebed van Thérèse aan de barmhartigheid te offeren, om **Thérèse allereerst aan onze zijde uit te nodigen**: zij bidt in gemeenschap met ons. Maar dat is niet alles: laten we ook andere mensen verwelkomen en aanbieden aan de barmhartigheid van Jezus. U kunt uw ontdekking van het gebed verdiepen dankzij het korte commentaar dat we aanbieden na elk deel van het offerande dat de boodschap van Thérèse samenvat.

Offerande van mijzelf als brandoffer aan de Barmhartige Liefde van de Goede God

O mijn God ! gelukzalige Drie-eenheid, ik verlang ernaar U lief te hebben en U te doen liefhebben. Ik wil werken voor de verheerlijking van de heilige Kerk door de zielen op aarde te redden, en de zielen die in het vagevuur lijden, te bevrijden. Ik verlang ernaar uw wil volledig te volbrengen en tot die graad van glorie te komen die U voor mij in uw koninkrijk bereid hebt. In één woord; ik verlang ernaar heilig te worden, maar ik voel mijn onmacht en daarom vraag ik U, mijn God, of U zelf, mijn heiligheid wilt zijn.

Vanaf de opening spreekt Thérèse haar wens uit. Drie keer zegt ze: «Ik verlang» en haar verlangen bestaat uit het ontvangen van de heiligheid van Jezus, in gemeenschap te treden met zijn heiligheid. **Heilig zijn is daarom in de eerste plaats verlangen om het leven van Jezus te ontvangen**, het is liefhebben in gemeenschap met Hem, het is dus leven naar de wil van de Vader, zoals en met Jezus. De uitdrukking van haar verlangen voedt haar gebed, een smeekgebed dat alle smeekbeden van Thérèse omvat: Mijn God, wees zelf mijn heiligheid! Durven we onze verlangens aan God te uiten, laten we daarin trouw zijn. Het is vanuit dit elan dat echte voorbede uit ons voortkomt.

Omdat U mij zozeer hebt liefgehad dat U mij zelfs uw enige Zoon geschonken hebt als mijn Verlosser en Bruidegom, zijn de oneindige schatten van zijn verdiensten ook van mij. Ik bied ze U aan en smee U mij alleen aan te kijken doorheen het Gelaat van Jezus en in zijn Hart dat brandt van Liefde.

Ik bied U ook alle verdiensten aan van de heiligen die in de hemel en hier op aarde zijn, de akten van Liefde die zij en de heilige engelen gesteld hebben. En ten slotte bied ik U aan, o gelukzalige Drie-eenheid, ook de Liefde en verdiensten aan van de heilige Maagd, mijn lieve Moeder. Mijn offerande leg ik in haar handen neer en ik vraag haar die aan U aan te bieden. Haar goddelijke Zoon, mijn welbeminde Bruidegom, heeft in de dagen van zijn sterfelijk leven tot ons gezegd: «Ik zal U alles geven wat u mijn naam aan mijn Vader vragen zult!» En ik ben er dus zeker van dat U mijn verlangens zal verhoren. Ik weet het, o mijn God, “hoe meer U geeft, hoe meer u verlangen doet.”

In het hart van deze tweede akte van haar gebed, herinnert Thérèse God aan de redenen voor haar vertrouwen in hem. Wat eerst komt, is het meest essentiële: de Vader geeft ons zijn Zoon Jezus. Het belangrijkste is dus ruimte te maken om hem te ontvangen. Dan roept ze alles op wat God al heeft bewerkstelligt in alle bekende of onbekende heiligen en in het bijzonder in Maria. **Thérèse biedt aan God de werken van zijn barmhartigheid en hun vruchten aan in alle mensen die geheiligd zijn door Jezus waarlijk te ontvangen**, die de Vader hun heeft gegeven, evenals aan Thérèse, alsook aan ons. Tenslotte wordt de derde reden voor haar vertrouwen gesterkt in het vertrouwvol beluisteren van de beloften van God, die in zijn Woord worden aanhoord. Hoe meer we op Zijn Woord vertrouwen, hoe meer ons vertrouwen zich verdiept en vergroot. Vertrouwen in God wordt gevoed door natuurlijk de beschouwing van Jezus, maar ook door alle vruchten die hij draagt.

In mijn hart voel ik onmetelijke verlangens. Ik kom U vol vertrouwen vragen bezit te willen nemen van mijn ziel. Ik kan de heilige Communie niet zo vaak ontvangen als ik zou willen, maar bent U niet Almachtig, Heer? Blijf in mij, als in het tabernakel, ga nooit bij uw kleine hostie vandaan.

Ik zou U willen troosten voor de ondankbaarheid van slechte mensen. Ik smee U mij de vrijheid af te nemen U te mishagen. En als ik soms door zwakheid ten val kom, moge uw goddelijke blik mijn ziel dan meteen zuiveren en al mijn onvolmaaktheden verteren, zoals vuur alles in vuur omzet.

Mijn God, ik dank U voor alle genaden die U mij geschonken hebt. En in het bijzonder dat U mij door de smeltkroes van het lijden hebt laten gaan. Op de laatste dag zal ik U in vreugde aanschouwen wanneer U de scepter van uw kruis draagt. Omdat U mij dat kostbare kruis als erfdeel hebt willen schenken, hoop ik in de hemel op U te mogen lijken en op mijn verheerlijkt lichaam de heilige wondertekenen van uw lijden te zien stralen.

Thérèse herinnert zich dan haar leven en dus de belangrijkste realiteiten ervan. Ze noemt vooreerst de Eucharistie, de manifestatie van de diepste gemeenschap met Jezus en in hem met de anderen. **Door te communiceren ontvangen we om te worden aangetrokken en meer en meer deel te nemen aan de offerande van Jezus aan zijn Vader.** Wij kunnen, net als Thérèse, allen aanbieden in de communie die Jezus weigeren. Thérèse begreep dit goed: het is deze weigering van zijn barmhartigheid die Jezus het meest pijn doet. Haar armoede, haar zwakte vormen de kern van Thérèse 's ervaring. Ze zijn de permanente springplank om zich werkelijk aan God te offeren. Wat doen we met onze armoede, onze wonden? Zijn ze voor ons een uitnodiging om ons helemaal over te geven aan de barmhartigheid? Ten slotte haalt ze een realiteit aan die ze niet heeft gekozen en die al sinds haar kindertijd deel uitmaakt van haar leven. Ze ging door veel beproevingen: fysiek, affectief en geestelijk. **Thérèse koos ervoor om stap voor stap het lijden van Jezus te verwelkomen in het hart van haar eigen lijden.** Zo stelde ze zich aldus open voor de grenzeloze liefde die Jezus biedt op het ogenblik zelf dat hij door zijn lijden en sterven gaat. Onze aangeboden wonden worden in zijn wonden getrokken en vooral in zijn doorboord hart, waaruit zijn barmhartigheid voor ons vloeit: water en bloed. De kracht van zijn liefde is grenzeloos: het is aan ons om ervoor te kiezen alles aan te bieden zonder grenzen te stellen.

Als de aardse ballingschap voorbij zal zijn, hoop ik van U te mogen gaan genieten in het hemels vaderland. Maar ik wil geen verdiensten voor de hemel vergaren. Ik wil alleen werken voor uw Liefde, met als enige doel U te verblijden, uw heilig Hart te troosten en zielen te redden die U eeuwig lief zullen hebben.

Op de avond van dit leven zal ik met lege handen voor U verschijnen. Ik vraag U namelijk niet, Heer om mijn werken te tellen. Al onze rechtvaardigheden zijn in uw ogen bezoedeld. Ik wil me met uw eigen Rechtvaardigheid bekleden en van uw Liefde verkrijgen Uzelf voor eeuwig te mogen bezitten. Ik wil geen andere troon en geen andere kroon dan U, mijn Welbeminde ! Tijd is niets in uw ogen; één dag is als duizend jaar. U kunt me dus in een ogenblik voorbereiden om voor U te verschijnen.

Vóór de uitdrukking van haar offer zelf, getuigt Thérèse van het innerlijke klimaat dat haar bewoont. Ze onthult haar hart en onthult aldus dat van Jezus die de bron is van haar progressieve transformatie. Bovenal leeft ze om niets, alleen om te behagen, vrij van de behoefte om ook maar iets terug te krijgen. **Haar handen zijn leeg omdat ze alles weggeven en ook kunnen ontvangen om weer te delen.** Thérèse is van zichzelf verlost en kan haar vertrouwen in God tot het uiterste

opdrijven. God kan alles als het erop aankomt ons om te vormen naar Jezus. Hij verwacht alleen vertrouwen van ons, een vertrouwen dat alles gelooft en hoopt op alles in alle situaties.

Om altijd in een akte van volmaakte Liefde te leven bied ik mij aan als brandoffer voor uw Barmhartige Liefde. Ik smEEK u mij onophoudelijk te verteren. Laat in mijn ziel rijkelijk de golven van oneindige tederheid vloeien die in U opgesloten liggen; o mijn God, moge ik aldus een martelares van uw Liefde worden !

Moge dit martelaarschap, na mij voorbereid te hebben om voor U te verschijnen, me uiteindelijk doen sterven. Moge mijn ziel zonder uitstel vooruitsnellen naar de eeuwige omhelzing van uw Barmhartige Liefde.

O, mijn Welbeminde, ik wil bij elke hartslag mijn offerande ontelbare malen herhalen, to talle schaduw vervolgen is en ik U mijn liefde uit zal spreken in een eeuwig van aangezicht tot Aangezicht.

Marie, Françoise, Thérèse van het Kind Jezus en van het heilig Aanschijn

Onw[aardige] Karm[elietes].

Hier is dus het laatste deel van dit heel intens gebed waarin verschillende spirituele neigingen naar voren komen uit de offerande van Thérèse: het verlangen om te leven van liefde, offergave, wil en dit met elke hartslag. Dat is het engagement van Thérèse: om **van God te ontvangen om echt lief te hebben**, biedt ze zichzelf voortdurend en vanuit alles aan de goddelijke Barmhartigheid aan. Laten we Thérèse vragen om ons te vergezellen opdat een dergelijk verlangen in het hart van ons leven steeds meer zou ontwaken.

Br. Denis-Marie Ghesquières (klooster van Parijs)

Maandag 28 maart : alles in Zijn handen leggen

« Maar de hoveling drong aan: 'Heer, ga toch mee, voordat mijn kind sterft.' 'Ga maar naar huis,' zei Jezus, 'uw zoon leeft.' De man geloofde wat Jezus tegen hem zei en ging weg. » (Joh 4,49-50) NBV21

« Werkelijk, indien de goede God niet voor alles zorgde, zou ik niet weten hoe ik het moet aanpakken. Maar ik heb zo een groot vertrouwen in Hem, dat Hij mij niet in de steen kán laten. Ik leg alles in zijn handen. » (Brief 32)

Ik vraag de Heer om mijn geloof in zijn handelen in ons leven te vergroten.

« Jésus dormant pendant la tempête » - James Tissot

Dinsdag 29 maart: met de zieken

« Jezus zei : 'Sta op, pak uw mat op en loop'. » (Joh 5, 8) NBV21

« Zijn barmhartigheid is zo groot!
Ik zal die/pas in de hemel kunnen bezingen! » (Ms C, 27r = Ms G 27r)

Ik neem een tijd van gebed voor de zieken,
de geïsoleerde en alleenstaande mensen en gevangenen.

Woensdag 30 maart: dank zeggen aan de God van Liefde

« Want zoals de Vader doden opwekt en levend maakt, zo maakt ook de Zoon levend wie Hij wil. » (Joh 5, 21) NBV21

« Ik kan geen God vrezen die Zichzelf zo klein voor mij heeft gemaakt... Ik heb hem lief!... omdat Hij niets anders is dan liefde en barmhartigheid! » (Brief 266)

God heeft mij eerst bemind: ik breng deze dag met Hem dankend door.

Donderdag 31 maart: in God duiken

« U moet niet denken dat Ik u bij de Vader zal aanklagen. » (Joh 5,45) NBV21

« Ik hoop evenzeer op de gerechtigheid van de Goede God als op zijn barmhartigheid. Omdat Hij rechtvaardig is, is Hij medelijdend en zachtmoedig, traag in het straffen en overvloedig in barmhartigheid. » (Brief 226)

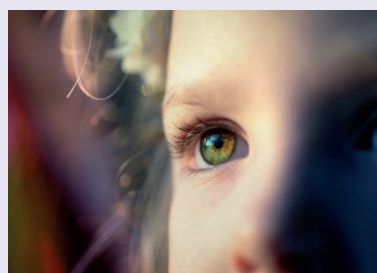
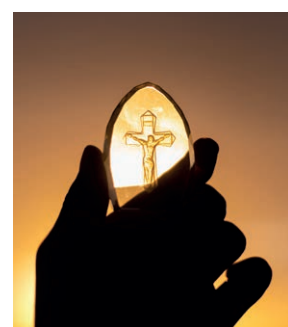
Als ik mijn ellende zie, stort ik haar in de oneindige afgrond van Gods barmhartigheid.

Vrijdag 1 april: de dingen zien zoals ze zijn

« Moet je zien, Hij spreekt vrijuit en ze zeggen niets tegen Hem. Zouden onze leiders werkelijk tot de overtuiging zijn gekomen dat Hij de messias is? » (Joh 7, 26) NBV21

« Ik heb de goede God altijd gezegd: 'O mijn God, ik wil graag naar U luisteren, ik smeeek U, antwoord mij als ik U nederig vraag : Wat is de waarheid? Maak dat ik de dingen zie zoals ze zijn en mij geen zand in de ogen laat strooien. » (Ik ga het leven binnen 21.07)

Ik ben niet bang voor mijn kleinheid, die mij het aangezicht van God doet ontdekken, en ik verwelkom nederig de waarheid die Hij mij openbaart.

Zaterdag 2 april: met een kinderhart

« De dienaren van de hogepriesters en de farizeeën gingen terug. Toen hun werd gevraagd: 'Waarom hebben jullie Hem niet meegebracht?' antwoordden ze: 'Nog nooit heeft een mens zo gesproken! ». (Joh 7, 45-46) NBV21

« O, het wonder van Gods barmhartigheid, die zich verbergt voor de geleerden en wijzen om zich te openbaren aan de kleinen, aan de dwalende en ontrouwe schapen! » (Vrome recreatie 6,8)

Ik vraag de Heer om mij het hart van een kind te geven om het koninkrijk van God en zijn aanwezigheid te kunnen verwelkomen.